

sig nogen anden Fortjeneste. Da Krigsministeriet paa en Ansøgning om Pension af Statskassen har svaret, at man maa beklage ikke at se sig i Stand til at foretage noget Skridt for at udvirke ham tilstaaet en saadan, henvender han sig til Rigsdagen for ved dens Bistand at erholde den.

Da denne Sag vil finde sin Afgørelse ved Behandlingen af Finanslovsforslaget for 1891—92, gør Udvalget ingen Indstilling.

72. Fra Bestyrelsen for Bildebjerg Lægebolig ved Herning om en aarlig Statsunderstøttelse til Løn for en Læge. (Indbragt den 17de December 1890 af Folketingsmanden for Ringkjøbing Amts 4de Valgkreds, K. Nielsen.)

Ifølge Andragendet have Beboerne i Bildebjerg, Timring og Norling Kommuner i en lang Aarrække følt Savnet af ikke at have en Læge nærmere end i Herning, Bidebæk eller Holstebro, hvortil Afstanden er mellem 2 og 3 Mil, tildels med daarlige Veje, og paa et Møde i 1884 enedes man derfor om at forsøge ved en Aktietegning at faa Penge til en Lægebolig, som derefter allerede samme Aar blev opført. Foruden det efter derværende Forhold betydelige Beløb, som indkom ved Aktietegningen, maatte man optage et Laan paa 1,600 Kr. i Herning Sparekasse. Først i 1887 lykkedes det at faa en Læge til at bosætte sig der; da alle antede over, at der ingen fast aarlig Løn eller Indtægt kunde sikres dem; skønt Pladsen laa affides ca. 2¼ Mil fra nærmeste Jærnbanestation og skønt Savnet af Apotek maatte gøre Praksis mindre sikker og forvolde Lægen større Besvær. Beboerne maatte derfor indstøde Pengebidrag, 200 Kr., efterat Amtsraadet og Kommunen havde bevilget et aarligt Tilskud hver paa 200 Kr. Disse 600 Kr. garanteredes saaledes Lægen foruden fri Bolig til en Værdi af 400 Kr. Denne, som hermed var meget vel tilfreds, døde imidlertid allerede i Januar 1888 og hans Eftermand, der i Juni samme Aar gik ind paa de samme Betingelser, flyttede, skønt han havde en fortjænlig Praksis, allerede i Juli 1889 til Herning, fordi han fandt Livet for ensomt, Praksis for besværlig, hvad Distributionen af Medicinen angaar, og for lidet betrygget for Fremtiden. Først aavigte 1ste November har man atter faaet en Læge, men man frygter meget for, at han ogsaa forlader Stedet, naar der ikke kan sikres ham en fast aarlig Indtægt, og da man ikke godt med sine smaa Evner kan vedblive med en saa stor aarlig Udgift, andrages der om at erholde en aarlig Statsunderstøttelse af 800 Kr., i Righed med hvad der ydes flere andre Steder i Landet, for at den udtrakte og med Hensyn til Kommunikationsmidler daarlige udstyrede Egn fremtidig stadig kan have en Læge i sin Midte. Et lignende Andragende er indgivet til Justitsministeriet.

Da der ikke foreligger Svar fra Justitsministeren, gør Udvalget ingen Indstilling.

73. Fra Lærer N. Guldbrandtsen af Rolding om Understøttelse. (Indbragt den 17de December 1890 af Folketingsmanden for Aalborg Amts 4de Valgkreds, Bestergaard.)

Andrageren forklarer, at han ved ministeriel Beslutning af 17de Maj d. A. blev affat fra sit Embede som Lærer ved Ranum Seminarium fra 1ste August d. A. at regne, hvorefter han indgav et Andragende til Kirke- og Undervisningsministeriet om at erholde en livsvarig Understøttelse af Statskassen. Ved sin Afgang havde han haft Ansættelse ved det offentlige Skolevæsen i omtrent 20 Aar, først som fast ansat Skolelærer i 11½ Aar og derpaa som Seminarielærer i henvend 8 Aar. Det staar klart for ham, at han, da han i 1882 efter Opfordring fra Seminariet søgte og modtog Ansættelse der og derved mistede den Pensionsret, han havde erhvervet sig, foretog et Skridt, hvormed der var forbundet et betydeligt økonomisk Risiko for ham og Familie, men han antog den Gang at Seminarielærernes Efterlønsforhold ved mange Aars Praksis vare nogenlunde betryggede, og nærede derfor kun liden Betænkelse ved at ofre sin Pensionsret, da han ikke kunde tænke sig, at Forholdene vilde stille sig saaledes, at han skulde faa sin Afstedigelse i Alide. Andrageren vil ikke gaa ind paa, hvad der har bevirket hans Afstedigelse, men anfer over, at man ikke har gjort ham bekendt med de mod ham rettede Anklagepunkter og givet ham Lejlighed til at imødegaa dem; den mod ham viste Strængthed synes ham derfor ubeføjet, og